12/06/2023

Άγιος της Εκκλησίας είναι αυτός που ομολογεί τον Χριστό ως Κύριο και Θεό του

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

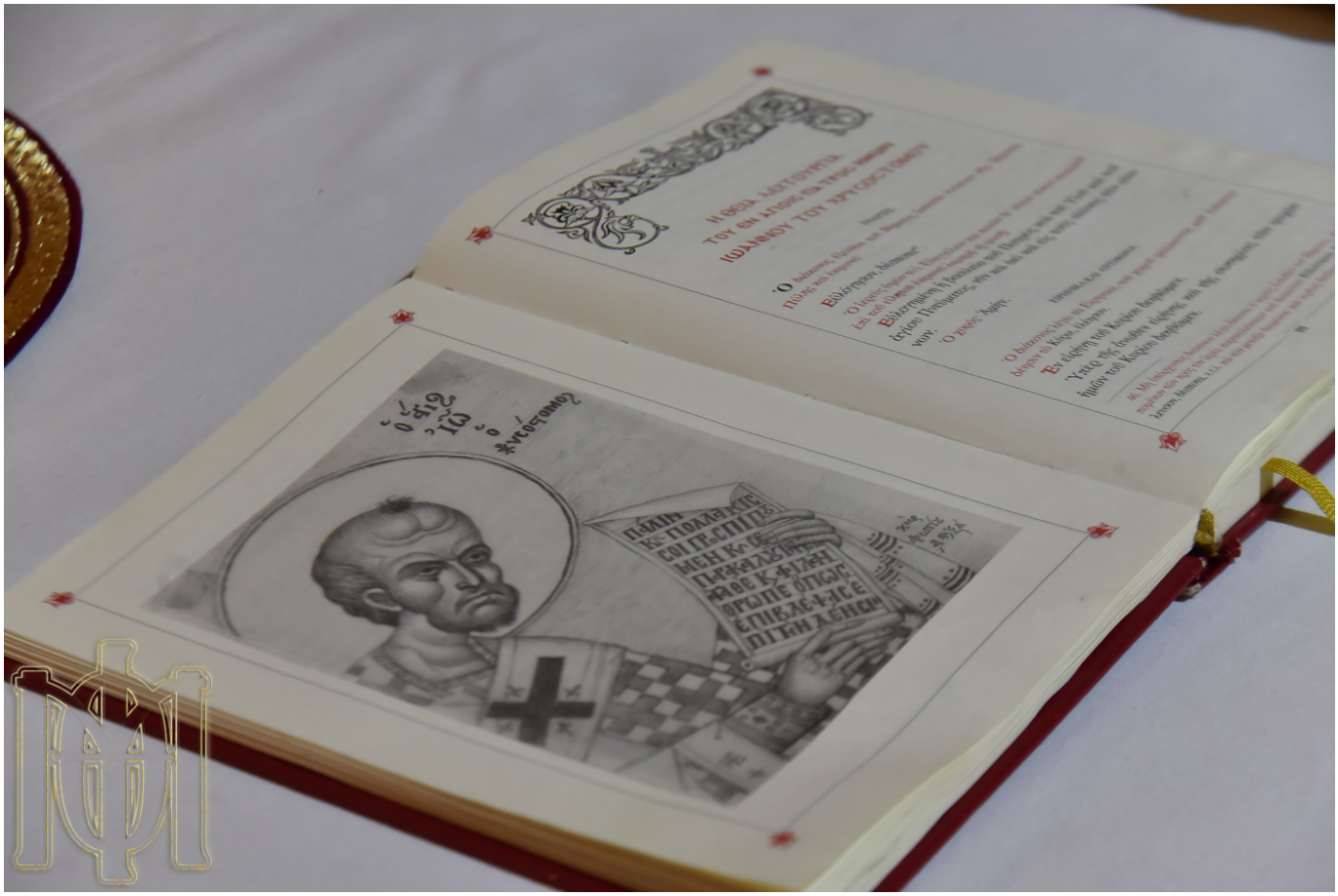

Άγιος είναι ο μάρτυρας. Αυτός που ομολογεί (μαρτυρεί) τον Χριστό ως Κύριο και Θεό του («πας όστις ομολογήσει εν εμοί έμπροσθεν των ανθρώπων, ομολογήσω καγώ εν αυτώ έμπροσθεν του Πατρός μου του εν ουρανοίς»), κυρίως όμως αυτός που Τον ομολογεί (μαρτυρεί) με τις πράξεις της καθημερινότητάς του, τηρώντας τον λόγο Του και ζώντας τη Ζωή Εκείνου μέχρι θανάτου.

Κι αυτό γιατί σ᾽ έναν κόσμο πεσμένο στην αμαρτία που ο εγωισμός και το συμφέρον συνιστούν την προτεραιότητα, η πιστότητα στο θέλημα του Θεού θεωρείται ελάττωμα που πρέπει να εξαφανιστεί. ‘Ο κόσμος της αμαρτίας δεν ανέχεται το διαφορετικό από αυτόν. Το διαφορετικό αποτελεί έλεγχο της αμαρτίας του, γι᾽ αυτό και επιδιώκει πάντοτε τον εξαφανισμό του. Κατά τον λόγο του Κυρίου: *«πας ο φαύλα πράσσων μισεί το φως και ουκ έρχεται προς το φως, ίνα μη ελεγχθή τα έργα αυτού».*

Οπότε άγιος καταρχάς είναι ο ομολογητής μάρτυρας που έδωσε και τη ζωή του για χάρη του Χριστού και το αίμα του αποτέλεσε τη σφραγίδα γνησιότητας της πίστεώς του. Μία εικόνα του απολυτικίου των αγίων Πάντων μας δίνει ποιητικά την αλήθεια αυτή. «Η Εκκλησία σου, Χριστέ, στολισμένη με τα αίματα των μαρτύρων σου όλου του κόσμου σαν με πορφύρα κι ακριβό μετάξι» («Των εν όλω τω κόσμω μαρτύρων σου, ως πορφύραν και βύσσον τα αίματα η ᾽Εκκλησία Σου στολισαμένη…». Πορφυρό είναι το χρώμα του ενδύματος της ᾽Εκκλησίας, λόγω του αίματος των μαρτύρων της, όπως το πανάχραντο αίμα του Χριστού έβαψε τον Σταυρό Του. Γι᾽ αυτό και το μαρτύριο αποτελεί τη φυσιολογία της Εκκλησίας. «Ει εμέ εδίωξαν και υμάς διώξουσιν» είπε ο Χριστός.

Συνεπώς ο μεγαλύτερος κίνδυνος για την ᾽**Εκκλησία** είναι η λεγόμενη εκκοσμίκευση: η ᾽**Εκκλησία** (κατά το ανθρώπινό της) να συσχηματισθεί με τον κόσμο, να γίνει και η ίδια κόσμος. Αποτέλεσμα; Αντί να είναι το άλας της γης, να χάνει την αλιστική δύναμή της, τη χάρη του Θεού, και «να πετιέται και να ποδοπατιέται από τους ανθρώπους»! Γι᾽ αυτό και οι άγιοι, τις ειρηνικές εποχές που όλα φαίνονται ότι βαίνουν καλώς, τις θεωρούν ως τις πιο επικίνδυνες και καλούν τους πιστούς σε συνεχή εγρήγορση.

Η εγρήγορση αυτή, η διαρκής δηλαδή ένταση να τηρεί ο πιστός τις εντολές του **Χριστού,** προβάλλει το άλλο μαρτύριο που δέχεται η Εκκλησία, αυτό της συνειδήσεως. Το μαρτύριο του αίματος δηλώνει ασφαλώς τη γνησιότητα της πίστεως, αλλά και ο αγώνας να βρίσκεται κανείς στην **Οδό του Χριστού** δεν είναι μικρότερο μαρτύριο – τέτοιο μάλιστα που θεωρείται προϋπόθεση του πρώτου. Ας σκεφτούμε πόση προσπάθεια και χάρη Θεού απαιτείται για να έχει κανείς την καρδιά του ολοκληρωτικά στην αγάπη στον Θεό και στον συνάνθρωπο, ιδίως τον θεωρούμενο εχθρό! Ίσως αυτό να υπερβαίνει και το μαρτύριο του αίματος! Κι όμως αυτό ζητάει ο **Κύριος**. «Φλέγομαι από τον πόθο να μαρτυρήσω για τον Χριστό, είπε αρχάριος μοναχός σε έμπειρο Γέροντα. – Αν την ώρα του πειρασμού σηκώσης ευχαρίστως το βάρος του αδελφού σου, αποκρίθηκε εκείνος, είναι σαν να ρίχτηκες στην κάμινο των τριών Παίδων» (Γεροντικό).

Μάρτυρας λοιπόν κατά την ᾽Εκκλησία ο κάθε πιστός: είτε πάντοτε της συνειδήσεως είτε και του αίματος, αν το ζητήσει η εποχή. Οπότε ο κάθε πιστός είναι άγιος.

pgdorbas.blogspot.com

Πηγή: pemptousia.gr/ Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης